

HORVÁTH BÉLA :

MOHÁCS KÖRÜL . . .

Mohács körül a föld kövér,
Megöntözé a honfi-vér,
A csontokat a televény
Altatja szépen, feketén.

Itt nyugszik a birodalom
A szekszárdi domboldalon,
Itt elterült az én hazám
A püspökök csont-halmazán.

Vígadjatok, telepések,
Hazám ide temetkezett,
Itt megteelik a mély verem,
A sír kihajt, a vér terem.

Kövéredik a teli rét,
Illatoznak a venyigék,
Porladoznak a koponyák.
Minden időn és koron át.

Itt minden tér egy temető,
A zöld mező, a hegytető,
A szőlődomb pirosodik
S piros vértől piros a sík.

Kicsattannak a pipacsok,
Mert a Csele is kicsapott,
Vértől dagad az a dagály
És benne ring a bús király.

Hát európai nemzetek,
Az én hazámra nézzetek,
Itt hull a nép egy ezrede,
A föld azért oly fekete.

Kidől a vér s a föld kövér,
Minden terünk egy csatatér,
Minden helyünk egy temető,
A zöld mező, a hegytető.

S én, úzótt, árva nemzedék,
A magyar földre hajlanék,
A csontokat szólítanám,
Hol vagy hazám, dajkám, anyám?

Igy járok, reménytelenül,
Míg csontom is megfeketül,
Míg elfogad a televény
És altat szépen, feketén.